

Makk Marci és a honvágy

Makk Marci, a kis mókus, nagyon izgatott volt. Elérkezett az őszi erdei kirándulás, amelyre az összes iskolatársával együtt indultak. Ez volt az első alkalom, hogy több napra elhagyta az otthonát, és egy messzi ligetbe utaztak, ahol sátrakban aludtak, tücskök énekeltek, és reggelenként harmatban fürödtek a falevelek.

A többiek vidáman nevettek, játszottak, Marci pedig próbált beilleszkedni. Nappal csodás volt minden: patakparton kergetőztek, faleveleket gyűjtöttek, és sült makkot ettek vacsorára.

De amikor este lett, és a sátrak csendesedni kezdtek, valami furcsát érzett a mellkasában. A hálósák kényelmes volt, a csillagok gyönyörűek – mégis hiányzott valami. Vagy inkább valaki.

Eszébe jutott anyukája esti puszija, apukája vidám fütyögése, testvérei ugrabugrálása. A kis odú illata. A melegség, amit csak otthon érez az ember.

Ez volt a honvágy. Eleinte próbálta elűzni. Befúrta a fejét a takaró alá. De a honvágy ott maradt.

Másnap reggel Marci nem szólt sokat. A barátja, Cincogi, az egér odament hozzá.

– Minden rendben? – kérdezte halkan.

Marci bólintott, de aztán elmondta, hogy este sírni lett volna kedve, mert nagyon hiányzik az otthona.

– Tudod – mondta Cincogi –, ez velem is így volt tavaly. A honvágy nem rossz dolog. Azt jelenti, hogy van egy hely, amit nagyon szeretsz.

Ettől Marci egy kicsit jobban érezte magát. Délután írt egy levelet az otthoniaknak egy nagy, sárga falevéltre. Este pedig, mielőtt lefeküdt, a csillagokat nézte, és úgy képzelte, hogy anyukája is ugyanazt az eget látja.

Ahogy teltek a napok, a honvágy nem múlt el teljesen – de már nem volt olyan nehéz. Marci megtanulta, hogy lehet egyszerre új helyeket felfedezni, és közben szeretettel gondolni az otthonára.

A kirándulás végén, amikor hazaértek, boldog volt. De még boldogabb attól, hogy nem menekült haza, hanem megtanulta: az otthon a szívében van, bárhová is megy.

Makk Marci pedig ment tovább, kíváncsi volt a világra. Már tudta: a honvágy nem gyengeség – hanem a szeretet emlékeztetője.